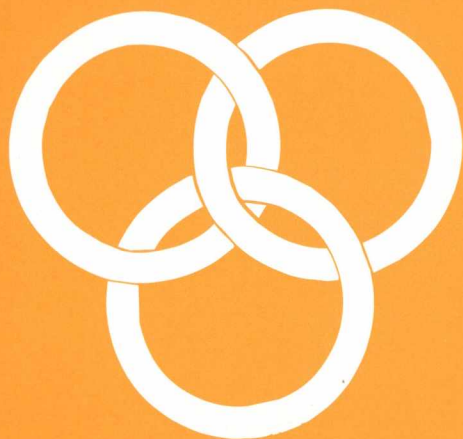

1996. I. NEGYEDÉV

Vezess!

22.

Vezess!

KERESZTYÉN IFJÚSÁGI VEZETŐK LAPJA

*Uram, vezess engem,
hogy én is Hozzád
vezethessek másokat!*

Kiadó:
Magyarországi Keresztyén Ifjúsági
Egyesület
(MKIE)

Szerkesztőség:
1085 Budapest, Horánszky u. 26.
Telefon/fax: (06-1) 267-0587

Szerkesztők:
Denke Villő,
Silló Melinda

Szedés-tördelés:

Alfa Kiadó és Nyomda
1139 Bp., Lomb. u. 22.
Telefon/fax:
(06-1) 149-0757

Nyomdai kivitelezés:

Könyvfólia Bt.
1106 Bp., Algyógyi út 6-8.
Telefon: 261-9337/131
Felélős vezető:
Tóth Béla

Megjelenik
negyedévente

Megrendelhető a
szerkesztőség címén
Ára: 1 évre 520 Ft
(postaköltséggel
együtt)

TARTALOMBÓL

Erőt ad a megfáradtnak	4
KIE arcképcsarnok – Tukka Ilona	8
Tanuljunk egymástól – Nyomkereső	12
Bibliatanulmányozás	14
Tudod-e? – Húsvét	21
Vallások, felekezetek, irányzatok	22
Bibliamunka – Levélírás	26
Kézművesség – Origami	27
Énekeljünk	29
Sport, kirándulás, táborozás	32

és sok más!

LAPUNK SZERZŐI ÉS MUNKATÁRSAI

Ablonczy Margit	református lelkész	Kecskemét
Aklanné Balogh Éva	evangélikus lelkész	Sámsonháza
Bakay Péter	hitoktató lelkész	Békéscsaba
Bartha Árpád	gyógyszerész	Miskolc
Bölcsföldi András	református lelkész	Kecskemét
Denke Gergely	református lelkész	Eger
Denke Villő	vegyésszerműnök	Budapest
Harmathy Zsófia	református hitoktató	Budapest
Hikisch Zoltán	tanár	Budapest
Kisantal Tibor	tanár	Kálóz
Könyves Ildikó	tanár	Nagyrabé
Lupták György	evangélikus lelkész	Kiskőrös
Magassy Éva	KIE titkár	Budapest
Mózes Áron	mérnök-tanár	Debrecen
Nagy Noémi	evangélikus hitoktató	Paks
Seifert András	tanár	Debrecen
Silló Melinda	adminisztrátor	Budapest
Tóth L. Kristóf	református lelkész	Pátka
Garajdi József	képzőművész	Dabas

valamint...

Frank Herbert, Jean Francois Six, Dsida Jenő

Cél és eszköz

Éreztük a „kényszert”: mondanunk kell, mások elé kell élnünk, át kell adnunk. Emberek élete zajlik körülötünk, emberek Élete van ránk bízva. Felelősek vagyunk értük. A családunk tagjaiért, a barátainkért, a szomszédokért, az iskolatársainkért, vagy a munkatársainkért, a lakóhelyünkön lakókért... az utcán velünk szembe jövőkért... És nincs határ. „Felelős beosztásban” vagyunk.

Igen, ezt éreztük és hozzáfogtunk.

Kerestük a kapcsolódási felületeket, a megszólítás közegét, lehetőségét. Vannak jó módszerek. Ezek általában nem a direkttek, mert a legtöbb ember akkor szóba sem áll veled. De ha érzi, hogy az ő személye a fontos neked... Zsidónak zsidóvá, görögnek görögé lettünk. Fialatok között élünk, forgunk. Ismerjük az igényeiket és szükségleteiket. Ebben rejlik az út hozzájuk. Meghirdettük a programokat és... jöttek, ha közben nem csináltunk valami hibát. (Sőt, néha még akkor is.) Örömmel kezdtek zenélni, drámát játszani, verset és prózát mondani, vagy elemezni, festeni, szobrászkodni...

Nagyszerű dolog mások örömét látni a közösen végzett tevékenységek közepette, látni rajtuk az el- és befogadottság, a valakiknek való fontosság, a közösség élményének örömét. Nagyon jó érzés fiatalokkal érdekes, néha látványos dolgokat csinálni...

De tudod jól, mindez csak az út, az eszköz. Az egész pedig üdvösség-kérdés. Ha nem is a mi üdvösségünké. Mindent meg kell tennünk úgy, hogy ígéretünk nincs a biztos eredményre, csak a saját békességünkre. Ugyanakkor ez feszíti az imádságainkat, ezért kezdjük újra és újra, nem nyugodva. Nem mi választottuk Őt, Ő választott ki bennünket erre, hogy a sóvárgó világban jelen legyünk egy más ország követeiként. És Ő hívott el arra is, hogy mindezt teljes örömben éljük meg a vele és egymással való közösségben. Úgy legyen.

*Mózes Áron
M KIE elnök*

ERŐT A MEGFÁRADTNAK

– Csip-csip... szevasztok! Örülök, hogy köztetek lehetek! Miért néztek úgy rám? Ja, persze, biztosan nem tudjátok, ki is vagyok én. Akkor hát bemutatkozom, mert igen előkelő nevem van ám, úgy bizony! *Passer montanus* vagyok. Van ám persze más nevem is, de ez olyan jól hangzik, erre mindenki felkapja a fejét. A közönséges nevem *mezei veréb*. Igen, én vagyok az a szürke kis veréb, aki sok-sok társammal együtt állandóan ott röpködök és ugrálok körülöttem. Biztosan észre sem szoktál venni, hiszen olyan sokan vagyunk. Vagy csak akkor veszel észre, amikor lepötyttem a ruhádat. Meg össze is szoktak keverni a rokonommal, a házi verébbel, pedig nem vagyunk teljesen egyformák, úgy ám! ... Engem általában mindenki lenéz. Mert sokan vagyunk, azt mondják közönségesek is vagyunk. Nincs olyan színes tollruhánk, mint más madaraknak, nincs hatalmas szárnyunk, mint az albatrosznak, még csak félelmetesek sem vagyunk, mi mezei verebek.

...Ezért, most el szeretném mondani neked, hogy én egyáltalán nem vagyok alább való Isten más teremtményeinél! Engem is úgy szeret, mint például téged! Mert amikor megalkotott, azt igen gondosan és előrelátóan tette.

Itt vannak például a csontjaim. Belül üregek, emiatt igen könnyűek. Azt bizonyítják, hogy a Teremtő engem repülésre alkotott. Hatalmas rokonom, az albatrosz csontjainak együttes súlya sem több, mint 120-150 gramm! Akkor mennyi lehet az enyém? Na, mit szólsz ehhez?

A csontjaimon van egy igazi különlegesség is. A felkarcsontomon van egy

kicsiny lyuk, aminek jelentőségét a tudósok sokáig nem értették. Míg aztán rá nem jöttek, hogy ezen a lyukon át vezet az az ín, amivel a szárnyaimat mozgatni tudom. Teremtőmnek csodálatos fantáziája van, tudtad ezt?

Aztán itt van a szívem. Tudod-e, hogy a te szíved hányat ver, mondjuk egy perc alatt, 60-70-et?

Most kapaszkodj meg: az én szívem nyugalmi állapotban, másodpercenként hétszer dobban! Vagyis, ha jól számolsz, akkor kiszámíthatod, hogy percenként 420-at ver! És akkor még nem is mondtam, hogy veszélyben, például ha egy karvaly kerget be a bokor lombjai közé, akkor percenként a 720-at is elérheti a szívverésem!

Nézzük a csőröm. Te azt mondod, mi érdekes lehet egy verébcsőrről. Pedig ez sem akármilyen! Nagyon könnyű és mégis igen erős, sőt szuper erős! Hallottál már biztosan az anyagok szakadási hosszáról. Tudósok ki tudják számítani elméleti úton, hogy egy bizonyos anyag egy-egy méterrel milyen hosszúságban szakad el a saját súlyától. Például az az ötvözet, amiből ma a legkorszerűbb repülőgépeket készítenek, s ami gondolhatod, ma az ember által előállított egyik legerősebb anyag, annak a szakadási hossza 18 kilométer. Vagyis elméletileg, ha fel lehetne valahová ezt függeszteni, akkor ilyen hosszú anyag szakadna el a saját súlyától.

És mit gondolsz, mennyi az én csőröm anyagának a szakadási hossza? Legjobb, ha leülsz, mielőtt megmondom: 31 km!!! Engem, a közönséges mezei verebet, ilyen csőrrel látott el a Teremtőm.

A szemem is sokkal jobb mint a tiéd. Nekem ugyanis a leggyorsabb repülés közben is mindent látnom kell, az életem múlhat ezen.

És még mindig nincs vége. Próbáltad már az orroddal, mondjuk a hátad közepét elérni? Vagy a talpadat? Mert nekem olyan nyakam van, hogy a csőrömmel testem minden pontját elérem, ez számomra létkérdés!

Most próbálsz velem vitatkozni, és azt mondod, hogy kártékony vagyok. Valóban, Kínában egyszer kampányt indítottak a rokonaim kiirtására, mert azt mondták, túl sok rizst meg kölest csipegettek el az emberek elől. Majdnem sikerült is nekik minket kiirtani. Már csak alig maradt belőlünk pár darab. De aztán mit vettek észre? Ott, ahol kiirtották a verebeket, ott elszaporodtak a rovarkártevők! Így az általuk okozott kár még nagyobb lett! Sürgősen fel is hagytak az irtásunkkal. Na, akkor ki a kártevő?? Teremtőm semmit sem teremtett csak úgy fölöslegesen!

A lábam meg igazi automata! Amikor leszálok egy faágra, és a lábam ágat ér, testsúlyomtól az ujjaim rögtön, maguktól begörcbülnek, jól megragadják az ágat. Van egy olyan csontom, amit te fogaslécnek neveznél, és egy kis bütyök az ágatérés pillanatában rögtön bekattan. Hogy ez mire jó? Hát arra, hogy amikor órákat akarok egy helyben ülni, éjszaka, ne kelljen erőlködve tartanom magam. A fogasléc bekattan, és én fáradság nélkül tudom tartani magam a himbálózó ágon. Klassz, mi?

Életemben a legszebb időszak, amikor kotlok, ülök a tojásokon. Ilyenkor van a testemen egy folt, a kotlófolt, ahol korábban kihullottak a tollak, és a csupasz bőrömben sokkal több ér van. Ezzel érek mindig a tojásokhoz, ez az én műsze-

rem, hőmérőm. Ezen keresztül mindenről tudok, ami a tojásokban történik. Hogy mikor kell több meleg, vagy mikor kell kicsit szellőztetni.

Nem sorolom tovább. Mered-e még azt mondani, hogy én egy fölösleges lény vagyok? Hiszen az én létem is azt bizonyítja, hogy a Teremtő minden teremtményét nagyon szereti! Hallottál már az égi madarokról és a mezei liliomokról? Nem aggódnak a megélhetésükért, a mennyei Atya bőségesen gondoskodik róluk. Vagy lapozd csak fel Lukács evangéliumában a 12. fejezet 6. és 7. versét! Olvasd csak el figyelmesen! Látod, mi közönséges verebek, még a Bibliába is bekerültünk! „Ne féljetek!” — mondja Jézus —, „sok verébnél drágábbak vagytok!” Gondolkodj csak el ezen! Ha a Teremtő ennyit foglalkozott velünk, amikor megalkotott, ez nem bizonyíthat mást, mint hogy bennünket, verebeket is szeret. És ha minket szeret, hát nem szeret talán titeket, embereket, még ennél is jobban??? Soha ne mondd azt, hogy téged nem szeret senki sem! Soha ne jusson eszedbe az, hogy Isten sem szeret téged! Ez egyszerűen nem igaz. Nagy tévedés!... Tettekkel mutatta meg, mennyire fontos, sőt, mennyire drága vagy Neki! Hiszen érted még meghalni is kész volt, csak hogy boldog legyél! Te a gyermeke vagy, Hozzá tartozol, nem választhat el Tőle senki! Nagyon szeret Téged, úgy, mint senki más!

És ha valahol látsz egy kis verebet, ez mindig jusson eszedbe! Ha egy meleg nyári este én és a rokonságom túl hangoosan csivitelénk az ablakod előtti hársfán, kérlek, ne haragudj ránk! Csak emlékeztetni szeretnénk, tudod? ...

Lejegyezte: Lupták György

Érdekel a KIE jövője?

Akarsz tenni valamit a fiatalokért?

Szeretnél találkozni munkatársakkal, beszélgetni, feltöltődni, ötleteket kapni a munkádhoz?
Akkor várunk *április 13-14-re Debrecenbe* a munkatársi találkozóra.

A programban egy-egy témáról vezetett beszélgetés, áhítatok, játék, éneklés és szabadidő (személyes, baráti beszélgetésre, sétára, Somló-i-evésre...) szerepel.

A kötétt témájú beszélgetések a következőkről szólnak:

- a KIE keresztyén arculata
- kiket várunk a KIE-be?
- „elegem van, elfáradtam”
- új munkatársak keresése, nevelése
- csoportok közötti kapcsolat, az M KIE szerepe
- anyagi bázis megteremtése
- külföldi kapcsolatok.

Jelentkezéset a KIE-irodába várjuk március 15-ig.

Kérlek jelezd, ha szállásra is szükséged van. A program önköltséges, a szállás, kétszeri étkezés díja kb. 1000 Ft, amit a helyszínen kell befizetni.

A találkozó ígéje:

Isten ajándékai és elhívásai visszavonhatatlanok.

Róma 11:29.

1996-os országos programok

Ten-Sing LTC	április	Telekgerendás
Újságíró- és technikai szeminárium	II. 16–II. 18.	Piliscsaba
Országos Ten-Sing találkozó	III. 14–III. 17.	Szeged
Országos Zenei Nap	III. 23.	Debrecen
Sportszeminárium	III. 29–III. 31.	Csákvár
Alkotó- és gitártábor	III. 30–IV. 3.	Békéscsaba
Munkatársi találkozó	IV. 13–IV. 14.	Debrecen
Táncszeminárium	IV. 26–IV. 28.	Csömör
Országos konferencia	VI. 30–VII. 7.	
Munkatársképző tanfolyam	VIII. 4–VIII. 13.	Piliscsaba
Ten-Sing vezetőképző	VIII. 5–VIII. 11.	Máriapócs
Sporttábor	VIII. 5–VIII. 11.	Nagyveleg
Kenutúra	július/augusztus	Tiszahát
Lovastábor	augusztus	Zsámbék
Vándortábor	VIII. 12–VIII. 18.	Vértes-hegység
Csendes hétvége	IX. 27–IX. 29.	
Színjátékos fesztivál	X. 18–X. 20.	Kiskőrös

A programokról bővebb információ, jelentkezési lap a KIE-irodán kapható.

Cím: KIE (Magassy Éva) 1085 Budapest, Horánszky u. 26.

Tel., Fax: (1)-267-0587

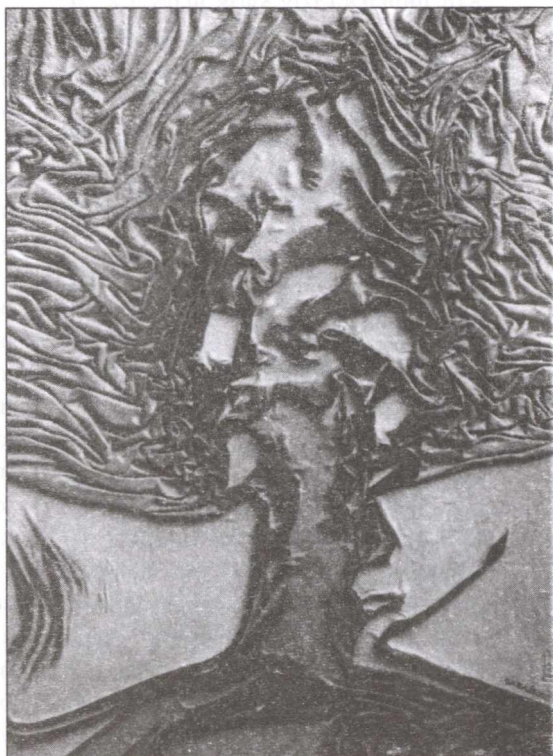
A *Vezess!* életében fontos változás történt. Szeverényi János után ideiglenesen Denke Villő és Silló Melinda vette át a szerkesztői munkát.

Szeretnénk köszönetet mondani Szeverényi Jánosnak a *Vezess!*-ért végzett sok-sok munkájáért: a lap elindításáért, a lap formájának, arculatának kialakításáért, az öt év főszerkesztői munkáért, a cikkírók, rovatvezetők lelkesítéséért, a cikkekért, fotókért,... (itt még rengeteg minden van, amit nem tudunk felsorolni).

*Vezérel bennünket zúgó viharon át
Míg megtérünk langy szelek honába
S fekhelyünk bár kígyófészek tövén
Álmodó lelkünket bizton vigyázza
Midőn heve kínoz izzó sivatagnak
Barlangok hűs ölet kínálja fel
Édes virágillat övez, míg előttünk jár,
S hatalmas lelke mennyekbe emel.*

Frank Herbert

Garajszki József: Oroszlánfa

TUKKA ILONA

KLE TITKÁR

(Szent Margit – Ruszt, 1901. június 26.)

„Kússzál, Icuka...”

A Keresztény Leányegyesület – KLE – a KIE testvérmozgalma volt annak idején; ők is a „négyes program” alapján működtek. Külföldi példa nyomán indult, de mozgalmi „testvérbátyja”, a KIE mintájára ízig-vérig magyarrá honosodott ifjúsági szervezet lett belőle. A fiatalokat az Úr Jézushoz vezetni igyekezett, s az Ő útján járni segítette őket, tagjai lelki-szellemi pallérozásán túl a szolgálatra, például a társadalom elesettjeinek felemelésére is ösztönzött. A közelmúltban, a Confessio 1995. évi 4. számában olvashattuk dr. Kovács Bálintnak a hazai evangéliumi mozgalmak néhány női vezető személyiségéről írott hiánypótló cikkét. Ebben – egyebek között – méltatja a szerző herceg Sulkowsky Victornének a KLE körében betöltött szerepét, s megemlíti a szervezet három – református, evangélikus, és mai szóhasználattal ökumenikusnak nevezhető – ága titkárának nevét is. Ez utóbbi mozgalmi ág vezetője volt Victor Erzsébet, a korszak kiemelkedő magyar református teológusának, Victor Jánosnak testvére. Victor Erzsébet legközvetlenebb munkatársa volt Tukka Ilona, aki 95 esztendejét feledtető szellemi frissességgel válaszol most az én

„Ne feledkeztek meg vezetőitekről, akik az Isten ígését hirdették nektek. Figyeljétek életük végére, és kövessétek hitüket.”

(Zsid 13, 7)

riporteri kérdéseimre. (Szenvedélyes tv-néző, rádióhallgató, újságolvasó, de még szenvedélyesebb vitapartner, érdeklő a világ sorsa, még inkább népünk, egyházunk életének kérdései. Anyai ágon nagyszalontai birtokoscsalád sarjaként irigylésre méltóan szép, ízes magyar nyelven beszél. Arany János-i igényességgel. Csóválja is a fejét időnként a rádióban, tv-ben hallható makogonyekergő „újmagyar” beszéd fülsértő jelenségei fölött...))

– *Icu néni – szólított meg régi barátságunk jogán becenevén – mi is volt a tulajdonképpeni beosztása a Leányegyesületben?*

– Titkárnak mondanák ma, de igazában afféle „mindenes ügyintéző” voltam Victor Erzsébet mellett. Az a bizonyos „háttér-ember”, aki egy szervezet, mozgalom lelkes álmait hivatott gyakorlati programra váltani. Megalkottuk mindig az évi munkatervet: mi történjék a vidéki konferenciáinkon, népfőiskoláinkon, a tihanyi üdülőnkben, a fővárosi székházunkban, miként irányítsuk szerte a kis hazában működő leányköreink tevékenységét stb., stb... S hogy az elképzelések, szándékok testet öltsenek, az döntően az én gondom volt. Telefonálni, levelezni, érdeklődni, felkérni, kiszállni, előkészíteni, szer-

vezni, bonyolítani, biztosítani... Hadd ne soroljam tovább.

– *Így tehát az országot behálózó szervezet helyi csoportjainak életéből, a protestáns egyházak jeleseinek szolgálataival, nem ritkán a külföldi testvérszervezetek küldötteinek részvételével zajló konferenciák eseményeiből tenger emléke lehet Icu néaninek. E „csodahalomból” én most hadd emeljem ki a „legeket”, elsőnek is például azt, hogy mi volt a legkeményebb emléke a mozgalomban.*

– Az már az ostrom alatt volt, valószínűleg nem is tűnnék igazi mozgalmi ügynek, bár az volt a javából. Itt a budai székházunkban – ma a Református Egyház, ill. (szépen felújítva!) a Kálvin Kiadó birtokolja – szorongott egy kis remegő embernyáj. (Zárójelben, csak úgy „lábjegyzetként” magyarázatul el kell mondanom, hogy kik voltak ezek az emberek, miért voltak itt, hogy kerültek hozzánk. A Leányegyesület tulajdonképpeni mozgalmi élete ekkor felfüggesztődött, az Úristentől más feladatot kaptunk, a közvetlen életmentés szolgálatát. A köztudat a kiváló Sztéhló Gábor nevéhez köti azt az akciót, melynek során a politikai veszélyeztetettség miatt szétesett családok gyermekeit kellett menteni, megőrizni a vész elmúltáig. A történeti igazság az, hogy a szolgálatból döntő részt vállaltunk mi is, Victor Erzsivel. PAX Gyermekotthon Alapítvány néven Gáborék a fiúkat mentették, mi a lányokat. A székházunkban rejtegetett gyermekcsapat időközben „feldúsult” a katonaságtól, munkaszolgálatból megszö-

kött felnőttekkel, jó néhány zsidó atyánkfíával is. Mi mint, valójában egy keresztyén ifjúsági világszervezet „részintézménye” abban is reménykedhettünk, hogy az épületünkön elhelyezett svéd, ill. nemzetközi védettségi jelzések valamelyes biztonságot jelentenek majd a falaink közé fogadottak számára. Erről ennyit.) Egyszer csak elfogyott a vizünk. Semmi vész, gondoltuk, itt a frissen esett hó az udvaron, „merítsünk” belőle hamar! Igen ám, de hát nappal ki nem léphetünk oda, hiszen – lőnek... Nyilasok, németek. Egy fiúval mégis kimerészkedtünk. Nem akárhogy. Lassan, centiről centire kitértük az ajtót. Nem lőttek... Aztán elindultunk. Hason csúszva. Maga volt katona, tudja, hogy milyen az a „lapos kúszás”.

– *Tudom, tudom, valahogy így magyarázta az őrmesterünk: „amikor a honvédegyén szorosan a terephez simulva, célirányos végtagmozgatással úgy közelíti meg a kitűzött hadicélt, hogy az ellenség a mozgást ne észlelhessen”.*

– Gratulálok. No, akkor el tudja képzelni, hogy mi a fiúval – „korszerűen célszerű” öltözékünkben – mint kúsztunk az udvar közepéig, ahol legmagasabb volt a hó, mert a szél oda fújta. Erősen hosszadalmas manőver volt, de hát ilyenkor elég egyetlen hebehurgya mozdulat, és ránk lőnek, csakhogy akkor az ebédnek is „lőttek”... Megálltunk – azaz „meghasaltunk”. Nem lőttek... Csak pislogtunk erre-arra, a fejünket nem mertük mozdítani. A szívünk ugyan kalimpált, de az belül történt, nem látta senki ember-

fia. Aztán lassan a testünk mellett két oldalt összekotortuk az elérhető havat, s irány visszafelé, újra lapos kúszás, de most már rükkverben, mivel megfordulni nem lehetett. S közben magunk mellett kotortuk a zsákmányt, az ajtóig. Nem lőttek... No, nem nyújtom a szót, a begyűjtött hóból lett az élethosszabbító aznapi leves, meg a szigorúan mért kortynyi ivóvíz.

– *Icu néni – mondom – bántás ne essék, szólván: szívremegtetően hősi dolog volt ez, de nem gondoltak arra, hogy egyben – istenkísértés...?*

– Se ez, se az nem volt, kedves, hanem annak a zsoltár-igének a megtapasztalása, megélése, hogy „fölköttem tartod kezedet.” Isten védelmező keze alatt kúsztunk. Ha a Jóisten azt mondja, hogy „kússzál, Icuca”, akkor nekem – kúsznom kell. Nem meditálni.

– *Icu néni mindig ilyen bátor volt?*

– Voltam a csudát! Lettem... Isten azzá tett, amikor kellett. Sulkowskynét kitelepítették Tiszaföldvárra, menyestül. Ez idő tájt az ilyen embereket lekopték, megalázták, a falu népét az ellenük való gyűlöltre tanították. Hanem valahogy kiderült, hogy az ottani jegyző felesége leányegyesületi elnökünk volt. Felültem a vonatra – s aztán hamarosan olvadni kezdett a jég Sulkowskyék körül... Probléma azért maradt, mert a fiatalasszonynak kapálni kellett mennie a határba. Gyalog. Elmentem a Zsinatra, a diakóniai osztályra, előadtam a bánatomat. Az áldott emlékezetű P. Tóth István osztályvezető úr kiutalt nekem egy összeget, gyógykezelési költség címén, amiből persze bicikli lett Tiszaföldváron.

– *A Sulkowsky fiúval valami „zűr” volt, ha jól tudom...*

– Igen, szegény feje nekivágott a vakvilágnak, mint akkoriban sok más fiatal. Elfogták a határon, lecsukták. Őutána is én mentem. Battyu a hátamra, fel a vonatra. Szűrös szemek, gyanakvó tekintetek „szegélyezték” az utamat, a börtön kapujáig. De hát Isten ehhez is adott erőt.

– *Valami vidámabbat keressünk már... Mi volt a legaranyosabb élménye a leányegyesületi munkában?*

– Sok volt olyan, mindig volt, örök derűben éltünk. De egyet azért elmondok. A kecskemétieknek egy különösen is kedves, és bölcsen hasznos ötletük támadt. Kitalálták a „kecske-akciót”, amelynek során a sokgyermekes szegény családoknak egy-egy fejős kecskét adományoztak. Ugyanakkor a módosabb gazdáktól pedig azt kérték, hogy ők meg takarmánnyal lássák el a kecskét kapott családokat. Egy feltételt szabtak csupán: a szaporulatot, azaz a közben született kisgidákat megszábot idősen be kellett adni az „akcióba”, hogy az alkalmas példányokat beállítsák ebbe az „ellátó láncba”. Micsoda kedves ötlet volt ez!

– *Még egy utolsó „leg”-et, a legfőbbet: emlékszik-e Icu néni olyan pillanatra, eseményre, amikor azt érezte, hogy Isten az Ő nagyon magas mércéje szerint is jónak minősíti a Leányegyesület munkáját?*

– Volt ilyen, egyre különösen is emlékszem. Tihanyi üdülőotthonunkban, ahol nyári konferenciáinkat és a vezetőképző alkalmainkat is tartottuk, sokszor

megjelentek külföldi vendégek, néha egészen illusztris személyek is, mint pl. Elza Bernadott, a svéd király unokahúga. Ő többször is eljött, s éppen ő mondta egyszer: Valami olyan csodálatosan szép és jó itt nálatok minden ebben a házban, hogy én, ha tehetném, a legszívesebben az ölembe venném ezt az egészséget, és hazavinném az én házámba, Svédországba... Mit mondjak, Isten kezének meleg simogatását érzem ma is, ha ez eszembe jut.

– *Icu néni gyakran emberfeletti erőit igénylő szolgálatot teljesített egy hosszú életen át. Mi tette erre képessé, mikor, s hogyan formálódott ilyenné, hogy ezt az oly kemény életmagatartást vállalni tudta?*

– Édesanyám meghalt, amikor én még gyermek voltam, a legnagyobb örökséget mégis tőle kaptam: ő fordította Isten felé a szívemet. Együtt imádkoztunk vele, testvéremmel. Mire a betűt megismertem, ő már akkorra a kezembe adta a Bibliát. Édesapám vasutas lévén, sokfelé laktunk az országban, de a legtöbb helyen kaptam valami lelki érintést, csodálatos emberektől. Isaszegen laktunk, ahová szórványszolgálatra Forgách Gyula járt át Pécelről. Később nála is konfirmáltam. A kőbányai polgári iskolában Patay Pál volt a hitoktatóm. Victor Jánossal együtt ők, mint a korabeli belmissziós ébredés utolsó nagy hullámának meghatározó személyiségei is számottevően formáltak az én alakuló emberi és keresztyéni mivoltomat. S mikor Szegedre kerülünk, ahol már tevékenyen bekapcsolódtam a gyülekezet életébe, ott is

olyan kiváló lelkipásztorok sugárzó közelségébe kerültem, mint Bakó László, Durkó Gábor, Seress Zoltán.

– *Úgy tudom, Icu néni kis elemista-ként szorongva tűnődött el egyszer azon, hogy a „szorgalom és magatartás” jegyként a bizonyítványába írt „ernyedetlen” megjelölés vajon jót, vagy rosszat jelent. Ez a szép veretes kifejezés már sejtette azt a keményen kitartó hűséget, ahogy aztán felnőttként oly szilárdan helytállt Isten ügyének szolgálatában. Én azonban még ezen túl látok valami többletet, ami Icu nénit megkülönbözteti más, hasonlóan tiszteletet érdemlő emberektől. Valamit, ami ott parázslék a szemében, szívében... Valami különös fény, tűz...*

– Nézzc, nem mindenkinek adatott az izzó lélek. Csakhogy én, mint már előbb is érintettem ezt, életem korai szakaszában, még inkább azonban akkor, midőn végleg beálltam a mozgalomba, annyi, de annyi lelkes és lelkesítő emberrel találkoztam, hogy nem csoda, ha az én lelkem is felizzott. Olyannyira, hogy még ma is parázslék...

Kellenek, nagyon kellenek a fiataloknak az olyan alkalmak, találkozássok, ahol lángot lehet kapni. Az egészséges ifjú lélek éhes a „lelki tűzre”. Szívből kívánok a most felnövekvő fiataloknak is olyan szívet-lelket felizzító, áldott találkozásokat, élményeket, mint amilyenekben nekem részem volt, Isten különös kegyelméből.

– *Köszönöm a beszélgetést!*

Denke Gergely

Nyomkereső

KIE gyakorlati segítségével 2-3 éves időszak állna rendelkezésre, hogy ezt, az ott már évtizedek óta jól működő formát kipróbáljuk magyarországi viszonyok között is. Az első év kóstoló, a második megerősítés lenne. Amennyiben a közös értékelés biztató, úgy a harmadik év az eddigi importból belső, a KIE-csoportok közti exportba torkollana, mindez svájci szakember-önkéntesek segítségével. Így érkezünk el az első két év végére. Színrelépésünk oka pedig – többek között a Vezess! hasábjain –,

Egyszer elindult egy ember a messzi északról és dél felé vette útját. Fogta magát egy másik ember is, és elindult nyugatról keletnek. Aztán egy idő múlva találkoztak egymással és egy csapat másik emberrel, akik nagyon várták őket. Így ült össze izgatottan tervezni a jövőt egy norvég, egy svájci és néhány magyar. Közös jellemzőjük volt, hogy mindannyian KIE-sek és azon törik a fejüket, hogy miként lehetne Magyarországon is meghonosítani azt a gyerekfoglalkozási formát, amit a német nyelvterület „Jung-schar”-nak ismer.

Megállapodásuk, tervük – amennyire ez három év távlatából felidézhető –, a következő volt. A program sikerétől függően a svájci állam anyagi – és a berni

hogy hallatlan fantáziát láttunk ebben a formában, ami magyar földön a *Nyomkereső* nevet kapta. Hogy miért, talán következik ebből a rövid elvi, szakmai bemutatásból:

A forma célja, hogy 8-tól 13-14 éves korú gyerekeknek közel hozza a Biblia világát, a bibliai eseményeket, helyszíneket, szereplőket. Elsősorban pedig Istenre nyissa föl szemük, és hogy meghozzák a döntést: Jézus nyomdokain kívánnak haladni. Természetesen minden bibliakör, vasárnapi iskola, hittanóra stb. ezt tűzi ki céljául. Itt a módszer számít újnak, amennyiben a drámapedagógia annak számít. A gyerekekkel azokat az élményeket szeretnénk megtapasztalni, amiket a bibliai szereplők is minden bizonnal

átéltek. (Így az Isten megismerése mellett egyre inkább megismerik magukat is.) A megjelenítés lehet tisztán annak a kornak megfelelően, vagy mai helyzetben, vagy a kettő különös keverékeként. Nagyon fontos, hogy a gyerekek nem betanult szerepeket játszanak, hanem mi visszük bele őket olyan szituációkba, ahol a lélektani hatás várhatóan az lesz, ami volt az eredeti történetben.

Lényeges eleme a *Nyomkereső*nek a természethez való közelség biztosítása, a természet megszerettetése (kirándulás, táborozás, növényhatározás stb.), különböző hasznos technikai elem elsajátíttatása (táborverés, távolságmérés, erdei jelek, titkosírás, elsősegély stb.), jellemnevelés, közösségi élmény biztosítása, és nem utolsósorban a KIE-be, és így távlati célként a gyülekezetekbe való nevelés. Lényeges szempont, hogy az arra alkalmasak előbb-utóbb megfelelő képzésen túljutva maguk is vezetőkké, KIE-munkásokká válhatnak.

Hadd valljam meg: jó ideig mi magunk sem értettük, hogy miről van szó, és ebben

nem csak a nyelvi korlátok játszottak szerepet. Nehéz elfogadni, hogy a bibliai történetek mindegyike megoldható, eljátszható ilyen módszerrel. (Túl vagyunk például Jónás könyvén, Ruth könyvén, Jézus példázatain stb.) Lehetőség van egy hétvége, vagy egy egész hét egy történetben való leélésére. Ahogy telnek az évek, egyre inkább látjuk, hogy végtelen lehetőségek tárháza nyílt meg előttünk.

És még valami: az átlagos gyerekórához képest sokkal több erőt és időt igényel maga a módszer elsajátítása és az alkalomról alkalomra történő felkészülés. De ha jó a stáb, és van megfelelő gyerekanyag, akkor élvezet csinálni. Végül még egy vallomás: tán mi felnőttek jobban élvezzük a *nyomkeresést*, mint a gyerekek. Bár minden bizonnyal a tetszésindex náluk is magas, hisz állandóan előállnak a kérdéssel, hogy a kétheti *Nyomkeresőt* miért nem sűrítjük heti alkalommá. Ha belőlük is vezetők válnak, megtudják.

Bakay Péter

Az adakozás áldása II.

Olvasni: Máté ev. 25, 14–30
(A talentumok)

Aki olvasta a *Vezess!* legutóbbi (21-es) számát, az tudhatja, hogy mi is következik most. A múltkori számban az adakozással, adományokkal foglalkoztunk, melyek anyagi természetűek, tehát elsősorban a pénzzel kapcsolatosak. Ki hogyan szokott adakozni az egyház számára, valamint a perselypénz és a tized kérdésével. Most az adakozás nem anyagi vonatkozású részével foglalkozunk.

Ha meghalljuk ezt a szót „adakozás”, többnyire olyan fogalmak jutnak eszünkbe, melyek anyagi természetűek, sőt legtöbbször konkrétan a pénzre gondolnak. Egyre inkább ez látszik a körülöttünk lévő világban is, az újságok, a tévé arról beszélnek, hogy a pénz irányít mindent, határoz meg kapcsolatokat, befolyásolja az emberek életét, s minden ezen múlik. „Minden eladó a megfelelő áron.” Ha valaki megállít az utcán azzal, hogy valamire szüksége van, egyből a pénzre gondolunk: mit is kérne mást?

Pedig a szó ebből a szép és tartalmas igéből ered: ad–adni–adakozás–adomány. Az adás egy mozdulat. Kinyújtom a kezem, s átadok valamit valaki-

nek. Ugyanúgy meg lehet élni ezt lelki vagy szellemi értelemben is.

A „mozdulat” itt is ugyanaz – noha csak jelképesen. A lényege: adok valamit abból, ami az enyém, a sajátom. Megtarthatnám magamnak is, de megosztom másokkal. Ami nem a miénk, abból könnyen adunk másoknak. Ami a miénk, a sajátunk, amiért megharcoltunk, amit birtoklunk azt nehéz továbbadni. Gondolj csak a legkedvesebb tárgyra; mennyire ragaszkodsz hozzá! Vagy a kedvenc könyvedre, senkinek nem adnád oda, hát még lemezed, kazettád... Mégis az „élet titka”, s ezen belül keresztyénségünk lényege is ebben foglalható össze: tovább tudom adni azt, ami az enyém? A keresztyénség, a hit is úgy jutott el hozzánk, hogy voltak, akik továbbadták nekünk. Nem megszerezték, magukhoz ölelték és megtartották, mint kisgyermek a karácsonyi ajándékot, hanem továbbadták.

Adni mély dolog. Talán kevés dolgot tudnánk felsorolni ma ami nem váltható át valamilyen anyagi értékre. Mondjuk pénzre. Hiszen amit régen hősies viselkedésnek, emberi cselekedetnek, lovasias tettnek tartottak – azokat ma jutalmazazzák, mutogatják, s az embereknek könnyű szökik a szemükbe, ha ilyen hűmáns viselkedésformákkal találkoz-

nak. S így váltak a hozzánk tartozó, a lényegünket, lényünket kifejező érzések, erények, magatartások árucikké. Gondoljunk csak a szépségre: mennyire ki lehet használni, és mi mindent kaphat érte valaki! Vagy valakinek a tehetsége, ügyessége, szellemi kapacitása. Vagy a testünk, ami véggépp a „sajátunk”, „hozzánk tartozik” – még az is áruba bocsátható. „Eladó az egész világ...” Megvehető a diploma, az útlelél, az erkölcsi bizonyítvány, a szerelem, a házasság, az erény, a tisztaság... Vagy gondolhatunk az egyik legismertebb szlogenünkre: „Az idő pénz”. Ami még órával is nehezen mérhető, ami elfolyik, ami meghatározza a mindennapjainkat – azt is pénzzé lehet tenni.

Van-e, s mi a felelősségünk a javainkkal, értékeinkkel kapcsolatban? Nemcsak a pénzben mérhető értékeinkkel, hanem szellemi, hitbeli gazdagságunkkal, tisztaságunkkal? Őrizzük-e értékeinket vagy pedig szét-szórjuk?

Kun Erzsébet „Családmesék” c. könyvében található egy kis írás, mely a „Habos kávé” címet viseli. Arról szól, hogy a második világháború idején, amikor mindent jegyre lehetett csak kapni, egy gazdag ember meghívott egy fiatal hölgyet egy kávéra az egyik előkelő szálloda teraszán. A férfi nyílt ajánlatot tett a hölgynek mondván: pénzen minden megvehető még a tisztesség

is. A hölgy válasza helyett az élet adta meg a választ. A pincér ugyanis kihozta a megrendelt habos kávé egy szem becsomagolt cukorral. Az úr erre azt mondta a pincérnek, hogy hozzon még egy szem cukrot, mert ő kettővel szereti a feketét. A pincér azonban közölte a száz pengőst lobogtató úrral, hogy csak jegyre adhat. Mire a gavallér hozatott még száz csésze kávé száz szem cukor-

ral. Ezzel szerette volna bebizonyítani a hölgynek, hogy minden megvehető, megszereshető. A lány azonban így válaszolt: „Száz szem cukrot vásárolt, de azt az egyetlen szemet, amire valóban szüksége volt, pénzért nem kapta meg.” Ezzel felállt, s otthagya a vagyonos udvarlót.

Lehet valamit őrizni, s lehet valakinek tartogatni, ami nekünk is érték. Tartogatni, hogy annak adjuk tovább, aki tényleg megérdemli. S nehéz a továbbadás is. Amit mi szereztünk meg nehéz továbbadni másoknak, másnak. Nehéz út vezet addig, míg valaki odáig jut, hogy adjon. Valami többet kell megérteni...

Móricz Zsigmondnak van egy nehéz regénye, melynek címe: „Fáklya”. Egy református lelkészről szól, aki csalódik abban, amit vállalt, az emberekben is, magában is, s nem tud másként világitani a gyülekezetében csak úgy, hogy a faluban kitörő tűzvészben maga is lángoló fáklyává válik...

Valami többet kell megérteni...

A korinthusi levél így fogalmaz:

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus adományát: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (II. Kor. 8: 9)

Mi azért adhatunk tovább az értékeinkből, mert Jézus is önmagát adta értünk. Sőt az értékeinket is ő adta. A mi gazdagságunk Isten gazdagsága, melyet tőle kaptunk. S Pál is olyan szépen viszi át a gondolatot az anyagi adakozásról a lelki értékeink továbbadására... *„Így mindenben meggazdagodtatok a teljes tisztaszívűségre, mely hálaadást szül az Isten iránt általunk.” (II. Kor. 9: 11)*

A cikk elején szerepel egy bibliai történet, mely abban segít elgondolkozni, elmélyedni, hogy te hogyan élsz a

talentumaiddal? Használod-e őket vagy pedig elásod? „Befekteted” mindazt, amit Isten adott neked, vagy hagyod haszontalanul heverni? Mérd föl magad! Mérd föl a talentumaidat! Mérd föl, lásd meg, hogy Isten milyen gazdagon megajándékozott téged! Mérd föl, mid van! S add tovább!

Ha szorgalmas vagy a tanulásban – taníts másokat!

Ha tehetséges vagy a nyelvtudásban – segíts annak, akinek rosszul megy!
Ha jó matekos vagy – ajánld fel segítségedet!

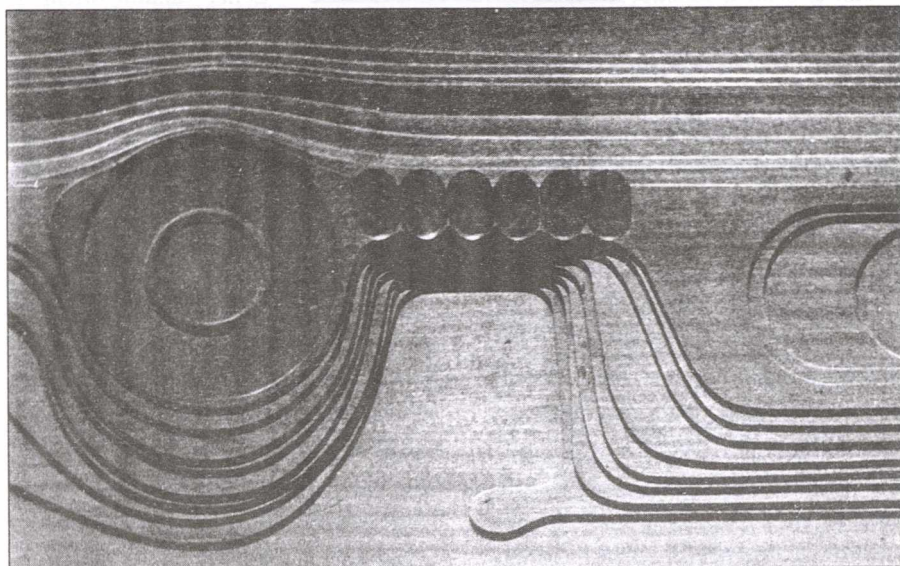
Ha zenélni tudsz – taníts, vagy játssz együtt másokkal!

Ha ügyes vagy – sportolj valamit!

Ha szeretsz főzni – taníts másokat is!

Ha erős vagy hitedben – segítsd a gyengét!

Ha téged sokan szeretnek – szeress te is másokat!

Zárjuk adakozásról szóló cikkünket egy Hamvas Bélától származó idézettel, mely jól összefoglalja témánk mindkét részét: „A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja. A fény csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle. Mert amikor bennünket elküldtek, az útra bocsátó Hatalom így szólt: Rád bízok minden embert külön, kivétel nélkül mindenkit, segíts, adj enni, adj ruhát, mindenkire vigyázz úgy, mint magadra, és ne hagyd a sötétségben elmerülni, amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélsz, osszad meg. Az egész világ a tiéd. Szabad vagy a kö-

vektől az éterig. Ismerd meg. Hódítsd meg, senki se tiltja, de jaj neked, ha magadnak tartod. Amiből másnak nem adsz, legyen az arany, iszappá válik, legyen szent fény, átokká válik, legyen gyönyör, halállá válik. Elbocsátlak téged is, mint mindenkit: felelős vagy minden emberért, aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg, most eredj és élj, mert a világ a tied.”

Bölcsföldi András

Ide várjuk a Te cikkedet, fekete-fehér fotódat, grafikádat, kritikádat, hozzászólásodat, vagyis mindazt, amit meg szeretnél osztani az olvasókkal.

A szentlélek litániája Pál apostol szerint

Szentlélek, Te vagy az Atya ajándéka.

*Szentlélek, Te kutatod az istenség
mélységeit,*

*Szentlélek, Te kiárasztod szívünkbe az
Isten szeretetét,*

*Szentlélek, Te az Atya Lelke vagy – és
ugyanakkor a Fiú*

*Lelke, aki azt kiáltod szívünkbe. Abba –
kedves atya.*

*Szentlélek, csak Te tanúsíthatod, hogy
mi Isten gyermekei vagyunk.*

*Szentlélek, Te egy vagy, amint egy a
reménység,*

Szentlélek, Te tanítasz minket imádkozni,

*Szentlélek, a Te közbenjárásod megfelel
az Isten terveinek.*

Szentlélek, csak a Te erőddel

hirdethetjük, hogy Jézus Krisztus az Úr.

*Szentlélek, mi akár görögök, akár zsidók és bármi más nép vagyunk,
benned egy testté leszünk.*

Szentlélek, mi mindnyájan veled vagyunk „átítatva”.

Szentlélek, benned van minden kegyelem gyökere.

Szentlélek, te teszel bennünket „belső emberekké”,

Prófétai Lélek, kinek élő tüzét befogadjuk,

Te az öröm Lelke, a béke Lelke vagy,

Szentlélek, benned reméljük üdvösségünket.

Te a Feltámadott Lelke vagy, Te fogsz minket feltámasztani.

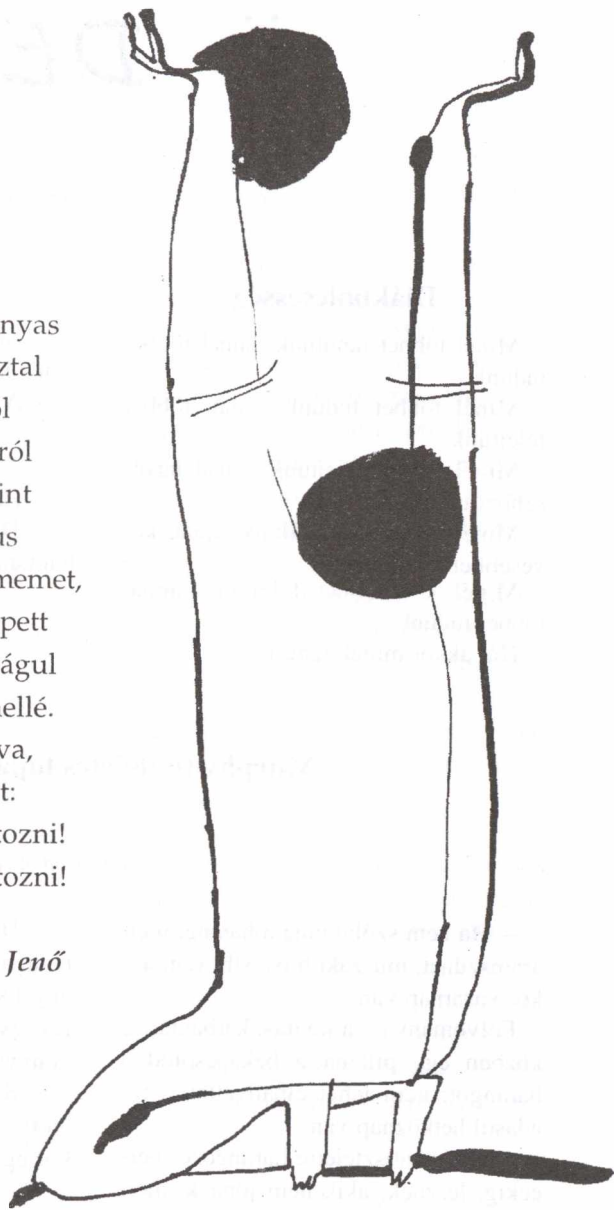

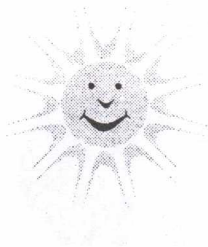
Jean Francois Six

Menni kellene házról házra

Nem így kellene hűvös, árnyas szobából, kényelmes íróasztal mellől szólani hozzátok, jól tudom. Menni kellene házról házra, városról városra, mint egy izzadt, fáradt, fanatikus csavargó. Csak két égő szememet, szakadozott ruhámat, porlepett bocskoromat hívni bizonyosságul a szeretet nagy igazsága mellé. És rekedt hangon, félig sírva, kiabálni minden ablak alatt: Szakadt lelket foltozni, foltozni! tört szíveket drótozni, drótozni!

Dsida Jenő

DERÜ

„Aki hisz, az derűs és derűje Istentől származik”
(XXIII. János pápa)

Diákbölcsesség

Minél többet tanulunk: annál többet tudunk.

Minél többet tudunk: annál többet felejtünk.

Minél többet felejtünk: annál kevesebbet tudunk.

Minél kevesebbet tudunk: annál kevesebbet felejtünk.

Minél kevesebbet felejtünk: annál többet tudunk.

Hát akkor minek tanuljunk?

Biológia

– No, Pisti! Tudod-e, mi porozza be a növényeket?

– A sok autó, tanító néni kérem.

Fogalmazás kérdése

– Hallom, megbuktattak matekból.

– Dehogy buktattak. Én magam buktam meg.

Murphy tiszteletes tapasztalatai

Mottó:

ami elromolhat, kilmor sile za, de bízunk Istenben!

– Ha nem szólal meg a harang, mert áramszünet, műszaki hiba, stb. van, akkor vasárnap van.

Folyománya: ha javítás, karbantartás közben egy pillanatra bekapcsolod a harangot: nem lehet elhallgattatni, ráadásul hétköznapi van.

– Ha istentiszteletre harangozol percekig, lesznek, akik nem jönnek, mert „nem hallották a harangot”.

– Ha a villanykapcsoló helyett véletlenül a harang kapcsolót nyomod be, és egyet kondul a harang, tíz perc múlva a fél gyülekezet megjelenik énekeskönyvvel a kezében.

– Soha nem jön senki reggel nyolc előtt a parókiára, csak szombat, amikor egy kicsit tovább lustálkodnál.

–rist–

HÚSVÉT

...hogyan ez a legősibb keresztyén ünnep, amelyet kezdettől ünnepeltek, sőt emiatt változott a „szombat napja” is vasárnapra, az ÚR napjává (amely a feltámadásra emlékeztet), a Karácsony és a Pünkösöd későbbi századokban kapcsolódott a keresztyén ünnepekörhöz...?

...hogyan az őskeresztyén egyházban Húsvét hajnalán keresztelték meg az újonnan belépő egyháztagokat, hitvallással, fehér ruhában, gyertyával kezükben várták a hajnalt...?

...hogyan az orthodox egyházban ma is ez a főünnep, s csak itt nyugaton tolódott el a Karácsony javára a római birodalom „a világosság születésének ünnepe” miatt, s az orthodox egyházban máig is kitódulnak az utcára az emberek és fáklákkal felvonulva várják az első napsugarakat, hogy a templomba vonulhassanak az ÚR feltámadását ünnepeelve, hallelujával...?

...hogyan a magyarságnál majdnem teljesen beépültek az ősi pogány elemek, s így „elmaradhatatlan” kellékei lettek ünnepünknek: a *locsolás*, mely a tavaszi tisztulási szertartások része volt, amellyel a lányokat akarták a termékenységvarázslás eszközével megújítani, de a *piros tojás* is ennek a kultusznak maradványa, melynek nyomait a régi avar sírokban is megtalálták, bár a

keresztyénség „szép” magyarázatot adhat arra, hogy miért lehet a tojás ma is ünnepi jel: mert kétszer születik. Egyszer tojásként, másodszor pedig, amikor kikel belőle a csibe...?

...maga az ünnep neve is pogány, hiszen az egyszerű ember annyit értett az igen hosszú böjti időszak után, hogy elő lehet venni a húst. Minden más európai nyelvben a „Páska” – az eredeti zsidó ünnep nevének változatai – szerepelnek, egyedül nálunk maradt ilyen módon...

...hogyan az ünnep, az ún. mozgó ünnepek sorába tartozik, s időpontját évről évre (a 325. évi niceai zsinat óta) úgy számolják ki, hogy a tavaszi napjegyegyenlőséget követő első holdtölte utáni vasárnapra essen, ehhez viszonyítva változik az előtte és utána sorakozó ünneprendszer...?

...hogyan mit mondott a csúfolódó Voltaire, a francia felvilágosodás egyik vezető személyisége a feltámadásról? Egy hölgy megkérdezte tőle, hogy lehetnek emberek a halottak feltámadásában, s ő azt felelte: – Ez a legegyszerűbb dolog, hiszen aki egyszer megteremtette az embert, megteremtheti másodszor is!

Ablonczy Margit

„Végül is úgy döntöttem, hogy nem megyek vissza...”

*Ez a részlet a „Pécs város szabadegyházi közösségei”
c. szakdolgozatomból való, 1991-ből*

A dolgozat végén három interjú található, kutatásom során megismert emberek vallanak hitbéli útjukról. Az egyik különlegesen érdekes abból a szempontból, hogy riportalanyom egy kisegyházi közösséggel való kapcsolatból (tanítványság mozgalom) kiszakadva a Katolikus Egyházban találta meg a helyét. Ahol a beszélgetés során szabadkeresztényeket mond, nem a Szabadkeresztény Gyülekezetet kell érteni, hanem egy egyháztól és akkoriban bejegyzett gyülekezetektől független kis keresztény csoportosulást.

– Nem jártam hittanra. Inkább megeresztett fantáziájú voltam, sokat képzelődtem, amit elképzelttem olyan volt, mintha átéltem volna. Gimiben kezembe került egy Van Gogh könyv, fél évig olvastam egyfolytában, nagyon lassan, szinte kívülről tudtam. Van Gogh lelkészcsaládból származott, lelkész is akart lenni, ő volt az első, aki Istennek nevezte azt a valakit, akit én is kerestem. Ez így talán túl direkt; én is kerestem valamit, mint mindenki, és úgy éreztem, hogy ez a valami, amit sejtek, ez tán az Isten, akiről Van Gogh is beszél. Isten van vagy nincs; inkább csak egy fogalomnak képzeltem.

– Aztán elkezdtem írogatni, attól teljesen becsavarodtam. Írás után kiégett az agyam, azt képzeltem, hogy

kilóg egy kéz a falból, meg egyéb skrizofén dolgokat. Félttem, hogy most vagy bolond vagyok, vagy ezek a dolgok így léteznek. Öngyilkos is akartam lenni, ez egy lassú fejlődés volt. Minden nap sírtam, minden biztosítékom kiégett, egyetlen volt még, a kisöcsém, hogyan magyarázzák meg neki? Azt gondoltam, felmegyek másnap a magasházra. Másnap reggel, amikor felébredtem, kinyitottam a szemem, sütött a nap, csiripeltek a madarak, szinte mintha egy súlyt vettek volna le a vállamról. Biztos vagyok benne, hogy ez az Isten volt. Megéreztem valami olyasmit, ami vonzott.

– Tudtam, hogy vannak hívő emberek, például a HIT Gyülekezeténél. Voltam ott régebben és jól éreztem

magam. Beszéltek nyelveken, sok érdekes dolog történt, értettem is meg nem is. Volt egy kis affér; bejött egy lány, kereszt volt a nyakában, és szinte kilökdösték. Ő monta, hogy nem a keresztben hisz, ez csak jel, ennek ellenére kitétek. Nem értettem, miért. Harmadik vagy negyedik alkalommal azt mondták, hogy akik már hallották, hogy milyen jó az Isten, azok térjenek meg, akik nem akarnak megtérni, azok menjenek el, örök kárhozatra lesznek ítélve. Bocs', ez így történt. Akkor kimentem és sírtam. Félttem egy iszonyatosan sötét dologtól, ami bennem volt, de azt az egyet tudtam Istenről, hogy Isten Szeretet. Végül is úgy döntöttem, hogy nem megyek vissza, mert ha az Isten Szeretet, akkor én nem félelemből fogok hozzá menni.

– Utána megint elkeveredtem az Istentől, nem is gondoltam rá. Egyik oldaláról megismertem az Istent, másik oldaláról nem tudtam elfogadni – most már tudom, hogy nincs ilyen oldala. Tudtam, hogy a hívők más-ként gondolkodnak mint én, és csak azért, hogy a gondolkodásukat jobban megértsem, meg szoktam kérdezni az embereket, hogy te hiszel-e Istenben vagy nem. Egy katolikus sráctól szintén megkérdeztem, csak nézett, azután azt mondta, hogy igen, és elkezdett Róla beszélni. Sokat beszélgettünk, megismertetett szabadkeresztyenyekkel is. Szobatársai voltak, kénytelen volt megmérkőzni velük olykor. Ismerte a karizmatikus vonalat, egy

ilyen csoportba tartozott, jobban szót értettek egymással mint, egy hagyományos katolicizmuson felnőtt hívővel. Vele és a barátaival mentem minden reggel misére, miközben szabadkeresztyenyekkel is sokat beszélgettem.

– Kezdet kezdetén szimpatikus volt mind a kettő. A katolikus nem tudom hogy miért, a szabadkeresztyeny a lelkesedése miatt. Nagyobb odaszántságot véltem felfedezni abban, hogy többet beszéltek az Isten dolgairól. Ez a véleményem idővel megváltozott. Jónak találtam a szabadkeresztyenyeknél, hogy mertek kérni, de én a módját sokszor istenkísértésnek is vélem. Pozitív, hogy nagyon sokat beszéltek Istenről, de negatív, hogy sokszor nem adták meg a választ arra, amit én kerestem. Nagyon sokat megtudtam Istenről, sokszor mondták, amit Istenről tudtak, de gyakran mintha nem nekem mondták volna. Nagyon tetszett egy csomó kis apró figyelmesség, például vizsga előtt az egyik lány hozott egy kis matricát, írt rá ígét, jókívánságot; ezek nagyon tetszettek, megérintettek, mint embert. Ez akkor volt, amikor még nem voltam hívő, nem ismertem fel a szeretet lényegét igazából. Pozitív volt az imádságban, hogy mertek hangosan imádkozni, hangosan énekelni, és a nyelvek imádsága is tetszett, viszont negatív volt, hogy egy pillanatnyi csönd sem volt. Ezt később ismertem csak fel, nem értettem, hogy miért, valahogy nem tud-

tam ráhangolódni. Akkortájt ismerkedtem meg a zsolozsmával is. Nagyon klassz volt, hogy ott volt csend. A zsolozsma tulajdonképpen mind szentírási szöveg, zsoltárok, imádságok; a Biblia elimádkozása, egy csendes imádság. Akkor éreztem jól magam, ha a kettőt együtt tudtuk csinálni. A katolikus sráccal úgy zsolozsmáztunk, hogy összekötöttük a kettőt: volt hangos imádság, közben nyelvekenbeszélés. volt, hogy kántáltuk a zsolozsmát. Ez a kettő együtt nagyon-nagyon jó volt, szabaddá tett minket az imádságban.

– Hívtak egy szabadkeresztény mennyegzőre. Tetszett, hogy beszélgettek az emberek, mindenki mindenkivel, mindenki örült a másiknak. Ha hallottak valami jó dolgot, akkor rámondták, hogy „ámen”, vagy „dicsőség az Úrnak!”. Néha kicsit zavaró is volt, hogy túl sokszor, de ezt a fajta imádságot én alapvetően jónak tartom. Volt egy klassz kötetlen prédikáció, utána mi készítettük az ételt közösen, akik odamentünk. Vittünk enivalót, kentük is, szóval ez borzasztó jó volt.

– Ami viszont egyre kevésbé tetszik, hogy a szabadkeresztények többsége diszkriminálja az egyéb vallásúakat. Ez egy kicsit önmegváltó út lehet, mondván, hogy csak náluk az igazság. Mondok egy hasonlatot: az az érzésem, hogy benne vannak egy sötét csőben, felnéznek és látják az eget, és ez már akkora boldogsággal tölti el őket, hogy el sem képzelik,

hogy ki is lehet jutni a csőből, és látni az egész eget. Ez egyfajta csőlátás. Megtapasztaltam egyfajta bigott vallásosságot, abban nyilvánul meg a tradicionális egyházakat illetően, hogy a Sátán van bennem, amiért katolikus vagyok. Nem mondom, hogy a katolikusok részéről nem fordul elő kisegyházakkal szembeni diszkrimináció. Úgy érzem, hogy egy kölcsönös türelmetlenségről van szó. Azt hiszem, létezik egyfajta szektás viselkedés, én azt nevezem annak, amikor az ember tudja, hogy egy alapon van, Jézus Krisztust hiszi megváltójának, de nem azt keresi, hogy miben lehetnek egyek (nem egymásba olvadásról és összemosásról van szó), hanem azt keresi, hogy mi az, amiben a másik bolond, vagy bigott, téved vagy éppen – véleménye szerint – a Sátán hatása alatt van. Minden türelmetlenség – úgy érzem – szektásságot szül, és ez inkább a kisegyházak sajátja.

– Megismerkedtem katolikus karizmatikus közösségekkel, ahol tényleg élők a Szentlélek ajándékai. Franciaországban egy hónapot töltöttem el náluk, további két és fél hónapig minden nap jártam imádságaikra. Evangélikációs, missziós és karitatív tevékenységet végeztek, amiben én is részt vettem. Úgy érzem, hogy igenis működtek ott a Szentlélek adományai. Ott is voltak olyan túlkapások, intoleranciák, amik emberi dolgok, de az imádság, lelki élet jó értelemben, sokkal jobban formába volt öntve, kezek közé szorítva. Nem árad a víz és

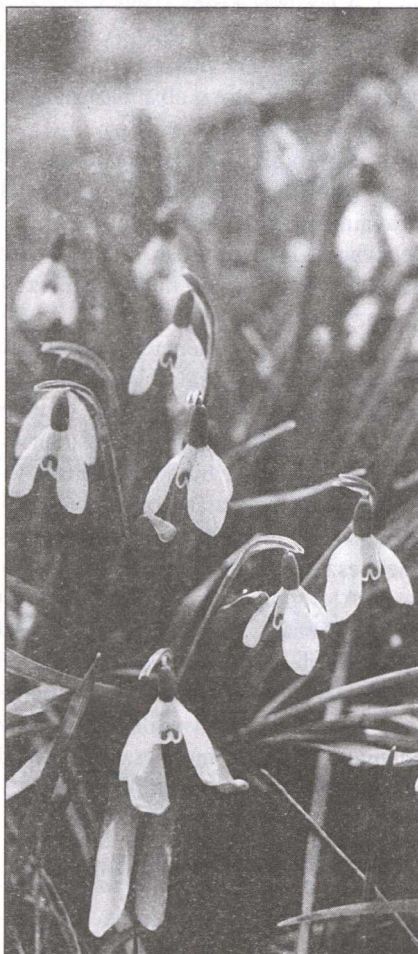
nem lesz minden mocsaras, hanem egy mederben folyik, van ereje, lehet használni, inni.

– A megtérésem táján egyszer igent mondtam az Úrnak – úgy magamban – aztán egy szabadkeresztény lány előtt megvallottam a hitemet. Sokat imádkoztunk, a Bibliát is más-ként olvastam, nem tartottam csupa kérdéssel telinek a dolgokat, igazabbnak tűnt mindaz, amit olvastam. Biztos, hogy lejátszódott bennem valami, de akkor én ezt nem éreztem olyan nagy változásnak. Inkább olyan volt, mint egy város lerombolva; a régit lerombolták, de nincs helyette új. A lány mondta, hogy elfelejtettük meghívni a Szentlelket. Ez kicsit furcsa volt, nem tudtam, most sem tudom, hogy ez a kijelentés hol sántít, mert valahol sántít, de azt sem mondom, hogy teljesen igaztalan. Egy csodálatos nagy örömben, eufóriában történt mindez, mégis volt valami nyugtalan-ság bennem, ami hajtott és űzött a misék csendje, nyugalmassága és monoton-sága felé. Ezek történtek, de még mindig úgy éreztem, hogy csak hatásaiban tapasztaltam meg az Istent, kaptam Tőle levelet, hallgattam Tőle beszédet, de még nem fogta meg a kezemet – ezeket most képletesen mondtam.

Az Istennek konkrét megtapasztalásai a Vele való személyes találkozás, persze nem úgy, hogy kezet fogtam Vele, de mégis megismertem; én erre teszem a megtérésemet. De ekkor kezdtem felismerni Krisztusban a

szenvedő Krisztust is. Megértettem a szívemben is, hogy nem én vagyok a főnök, megértettem egy kicsit a szenvedés misztériumát, hogy Krisztus szenvedett értünk, hogy a szenvedésben is együtt lehetünk. Utólag visszagondolva egyre nyilvánvalóbb lett, hogy én ekkor tértem meg igazán.

Lejegyezte: Kisantal Tibor

Levélfírás

Leírás:

A levél nagyon fontos eszköze az üzenetátadásnak. A Bibliában is nagyon sok üzenetet levél formájában ismerhetünk meg. A levélírás a Biblia tanulmányozása során is gyümölcsöző lehet. A szólásban bátortalanok is aktivitásra ösztönözhetőek így. Több változatot is alkalmazhatunk az összejeveteleken.

1. Egy bibliai levélszakaszt ma élő ismerősünknek próbáljunk meg saját szavainkkal leírni. Ez történhet egyéni- leg vagy kis csoportban. Az elkészült leveleket felolvassuk, majd megbeszéljük az összevont csoportban.

2. A bibliai történeteket általában szemtanúk tudósításai alapján írták le. Feladatként adhatjuk egy-egy csoport számára, hogy kellő bevezetés után írják le a megadott bibliai történetet levélben egy meghatározott személynek címezve. A levelek felolvasását közös megbeszélés követi.

3. A csoport megpróbál olyan levelet írni a Biblia szellemében, ami választ adhat a Bibliában illetve mai keresztyén közösségekben fellelhető problémákra egy adott téma, illetve bibliai szakasz alapján. Közös megbeszélés, majd imádság követi a levelek felolvasását.

Gyakorlati tanácsok:

1. Rendelkezésre állnak az ószövetségi és újszövetségi levelek, levélszakaszok.

2. Ehhez a módszerhez az elbeszélő részek a megfelelőek.

3. Mindazokat a szövegrészeket választhatjuk, amelyek egy-egy problémát vetnek fel.

Az 1. és 2. változatot 14 éves korosztálytól, a 3. változatot idősebb fiataloknál vagy felnőtteknél használhatjuk. Az 1. és 2. változat egész estét betöltő program is lehet. A 3. változatot 2 alkalomra is eloszthatjuk. Az első alkalmon megtörténik a levélírás, a második alkalmon a beszélgetés.

A feladatokhoz szükségünk van megfelelő mennyiségű papírra, íróeszközre.

Egyéb tanácsok:

Ezzel a foglalkozással az igei üzenet mélyebb felismerése lehetséges a csoport számára, s egyben ez ösztönöz a kapott üzenet megfelelő továbbítására is. A jól sikerült leveleket más alkalmon, pl. táborozáskor, szeretetvendégségkor is fel lehet olvasni.

Példák:

1. Hogyan tudnánk a Róma 12, 9–17 szakaszt barátunk számára leírni?
2. Meglepődtem Jézus és Zákheus találkozásán (egy farizeus levele barátjának) Lukács 19, 1–10.
3. Milyen sokszor lehet megbocsátani? Máté 18, 21.

Bartha Árpád

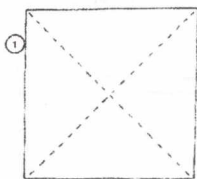
Papírhajtogatás

A nyári munkatársképző tanfolyamokon már többen kérték, hogy írjunk a papírhajtogatásról a *Vezess!*-ben. A hely szűke miatt csak a legszükségesebbeket írjuk le.

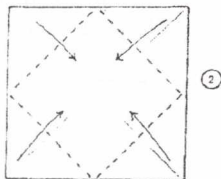
A könyvesboltokban, könyvtárakban sok könyv található, amikben a papírhajtogatás (origami) eredetéről, történetéről olvashattok a különféle figurák hajtogatását megtaláljátok.

Ízelítőképpen most egy csónak készítését mutatjuk be. A hajtogatáshoz a fényes, vékony papír jó, ami nem szakad könnyen (pl. fényes, színes, egyik oldalán nyomott, aprómintás díszcsomagoló papír, amiből tetszőleges alakú és méretű darabokat vághattok ki).

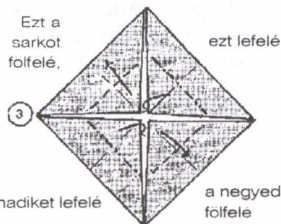
Szampan (Korea, Kína és Japán kishajója)

Kiindulási forma: négyzet
Átlósan hajtogatunk

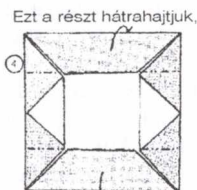

A négy sarkot a középponchoz
illesztjük

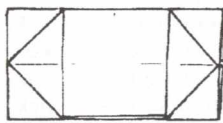

hajtjuk

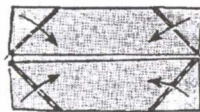
A négyzetet
horizontális
helyzetbe
hozzuk

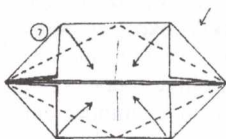
ezt a részt ugyancsak hátra

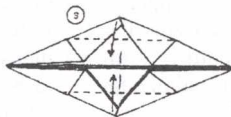
Az egészet megfordítjuk

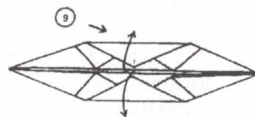
A sarkokat behajtatjuk

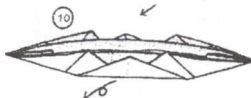
A négy nyújtott háromszöget figyelmesen
behajtatjuk és a hajtásokat élezzük

A fent és lent körülhatárolt
háromszöget élesen behajtatjuk

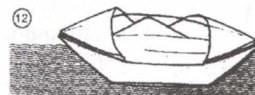
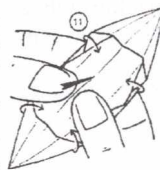

A középpont felől kinyitjuk

Most az egészet megfordítjuk

Két hüvelykujjunkkal az alsó oldalt benyomjuk, és a csónak oldalait, az egészet magasra húzva, feltűrjük. A két „fedélzetet” magasra húzzuk

Rajz: P. É.

FIGYELMEDBE AJÁNLUJUK

.....fáradtan rogytam egy székre, s előkotortam a szendvicsemet, hogy egy kis erőre kapjak. A gyerekek azonnal körbevettek, s merőn néztek felfelé, egyenesen a kenyeremre...

– Adjál belőle – nyomultak egészen testközelbe.

– Túl sokan vagytok – gondoltam, de mit volt mit tenni, morzsákra bontva minden cinkelfiókának tettem a szájába... Ők meg álltak, megbűvölve mozdulatlanul a szer-

tartástól és azt mondták: – szeretlek téged...”

Hasonló vallomások olvashatók, megrendítően szép történetek Homoki-Nagy Katalin könyvében a VIRRASZTÓ-ban, melyet a KORDA Könyvkiadó adott ki, s kapható minden római katolikus könyvesboltban. Húsvétra, ünnepre, felolvasásra, csendre, közösségi együttgondolkodásra – bevezetőnek – kitűnően alkalmas, rövid frappáns, életszerű kis történetek...

„A feltámadásban a világmindenség, s benne az emberi mivolt realitás esélye fogalmazódik újra, s ez az éleslátás, amelyet az egyetemes sötétség előz meg, vaksághoz közeli állapotot hoz létre a kortársak, de egyszersmind a Megváltóhoz legközelebb állók életében is... Érthetőbb volna Krisztus halála? Semmivel sem. Mert amiképpen a feltámadás, ugyanúgy Krisztus halála sem dokumentálható... Ami történt, azt csak a hit változtatja személyessé és reálissá...” – írja Visky András REGGELI CSENDESÉG c. könyvében a feltámadásról. Ez a könyv nagy hiányt pótol. A keresztyén értelmiséghez szól, a gondolkodóhoz, akik nem

szabadulhatnak kérdéseik értelmi megválaszolásától, akik olvasottságuk, szellemi magaslataik alapján közelítenek a Mesterhez. Visky András lelkészgyermekként, életének gyökereibe szívta édesapja napenkénti áhítatait, s gondolkodásában, érzékeny költői lelkével kereste a magasságot, az intellektuális hit bizonyosságát.

Sokatart fogva az a vélemény, hogy akik okos emberek, azok nehezen térnek meg, mert értelmük felől közelítve többet kételkednek. Azt hiszem, ez minden embernél kegyelmi kérdés, de ezt a könyvet elsősorban a gondolkodni szeretőknek ajánlom.

A HARMAT Kiadónál kapható.

Ablonczy Margit

ÉNEKELJÜNK

Szabadon G C
Complissi Gen – CsG

Dal zeng: ő-rö-möm.é-nek szó-ra in-dít. ———— Oly szent, tisz-ta, ma minden ujjong

é-nekel, ——— zengjük a dalt! Nagy bé-ke, tölt el, új dalra vá-gyom, *Vivace*

Most végre lá-tom, az é-let vár. Ma végre ,ér-zei, ez nemesak á-jom:

A töb-bi, em-bér mind jó ba-rát! ———— Most végre ér-zem, hogy mért is é-lek, *Fine*

mért a szük ü-ton, hajszol az é-let. Te mondtad el, mi a cél: a sze-re-tet. Ma vég-re

(Ma hin-ni me-rem... már biz-tos tu-dom, el-é-rek én, í

ér-zem ez nem csak á-lom, el-é-rek Hoz-zád már jól tu-dom.

(Dalt küld a szí-ve-m, jojj,hallgasd da-lom)

A szí-ve-m új dalt küld könnyü szár-nyon, a dalt, mit ad-tál, így át-a-

Dal al Fine, egy hanggal feljebb

dom... Nagy bé-ke

FIGYELEM!

Az „Énekeljete az Úrnak...” című énekeskönyv korlátozott számban megrendelhető a következő címen:

Hikisch Zoltán

1111 Budapest, Budafoki út 33. fsz. 1.

Az énekeskönyv ára 750 Ft + postaköltség

NÉHÁNY SZÓ AZ ÉNEKLÉSÜNKRŐL

Énekelünk. Sokat, sokszor és szinte mindenhol. Mert énekelni jó. Mert énekléssel többet tudunk kifejezni, mint csak a szavainkkal. Énekel dicsérjük Istent, magasztaljuk Őt és közben szinte fizikailag is érezzük, hogy mellettünk – velünk van. Tudjuk, hogy Ő örül a mi éneklésünknek.

A KIE alkalmain is felcsendül az ének. Mindegyiken. És ez nagyon fontos a csoport szempontjából. Ha emberek összegyűlnek – legyenek azok akár ismerősök, akár ismeretlenek – az éneken keresztül egyesülnek Istennel és egymással. Kialakul egy közösség, a másik emberben testvérré találunk.

Ezért nem mindegy, hogy *mit* és *hogyan* éneklünk.

Nézzünk szét a saját házunk táján, a KIE-ben (itt most általánosítani fogok, akinek nem inge, ne vegye magára, de többségében mindnyájunkra vonatkozik):

Mit is éneklünk? Rengeteg éneket tudunk, többségében gitáros, ún. ifjúsági énekeket. Ezek egy részét angolból vagy más nyelvből fordították. Ez még nem baj, ugyanis szükségünk van arra, hogy más népek kultúráját, zenéjét megismerjük, ezzel is erősítve az összetartozást. A baj ott kezdődik, hogy a dallamok és a szövegek sokszor, bizony nagyon sokszor nem igazán illenek egymáshoz. Így pedig a jó szándék az ellenkezőjébe csap át és a dal énekelhetetlenné válik. Az első versszak még általában valahogy csak-csak beleszuszakolható az „éppenmégelmegy” kategóriába, de az összes többi versszak esetében a helyzet kb. olyan, mintha mondjuk egy jegesmedvét és egy kecskebékát kéne keresztezni. El tudjuk képzelni, mi sült ki belőle: ...semmi. Másrésztől elfeledkeztünk a hagyományos éneklésünkről, az igen értékes egyházi énekekről, vagy azok feldolgozásairól és a népdalainkról. Szerintem túlságosan egysíkúvá vált az éneklésünk.

Most pedig nézzük meg a *hogyan*-t: jobb esetben a csoportban egy vagy több zeneértő ember, aki ügyel arra, hogy ne

legyünk túl hamisak, de ennél messzebb már nemigen szoktunk jutni. Ezért éneklésünk halk, inkább nyöszörgésszerű, a fentebb említett hibák miatt időnként meg is szűnik, mert egyszerűen lehetetlenség az éneket normálisan elénekelni. Ezen felül nem ügyelünk a tartalomra, így fordulhat elő olyasmi, hogy egy tulajdonképpen vidám ének temetési gyászdalhoz hasonlít. Másik probléma, hogy mindegyik éneket ugyanazon ütemben játsszuk teljesen függetlenül a stílusától. Még egy dolog, amire nem ártana odafigyelni: Ha két hangszer, mondjuk két gitár van, jó lenne, ha ezek össze lennének: hangolva és ugyanazt játszanák, mert még jobban szétesik az amúgy is harmatgyenge ének.

Ezeknek és még más itt nem tárgyalt problémáknak a megbeszéléséről volt szó a KIE Zenei Bizottsága (ZBPFK) által rendezett Zenei Napokon Budapesten és Szolnokon. Mindkét alkalom nagyon jó hangulatban telt el és igen sok dologban egyetértésre jutottunk, akik ott voltunk. De vajon a többiek hol voltak? Vagy tényleg ennyire közömbösek vagyunk az iránt, hogy milyen is az éneklésünk? Ezt egyszerűen nem tudom elhinni! Ennél több felelősségtudat kell legyen bennünk. Mivel nem adjuk fel, újabb zenei napot rendez a KIE 1996 márciusában. Gyertek, tanuljunk együtt!

A főt leírtakkal nem azt akarom mondani, hogy most pedig mindenki rohanjon a Zeneakadémiára és képeztesse magát tudományos zenészé (én sem vagyok az), de ezekre azért oda lehetne figyelni; ha mások nem is, legalább azok, akik az éneklést vezetik. Ugye nem mindegy, milyen ruhákban mászkálunk az utcán? Ugye nem mindegy, mit eszünk? Ugye nem mindegy, hogyan nézünk ki? Szerintem legalább ennyire nem mindegy, milyen az éneklésünk, mit és hogyan éneklünk. Legyünk egy kicsit igényesebbek magunkkal szemben ebben a tekintetben is.

Seifert András

MOLDVA (Klézse) -II.

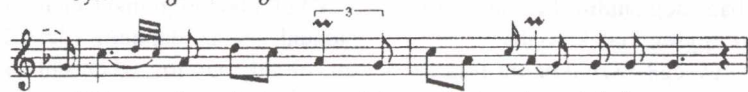
Parlando

1. s A - hol én el - me - nek, még a fák is sír - nak,

Gyen - ge á - ga - ik - ról le - ve - lek le - hull - nak.

Hull - ja - tok, le - ve - lek, ta - kar - ja - tok én - gem,

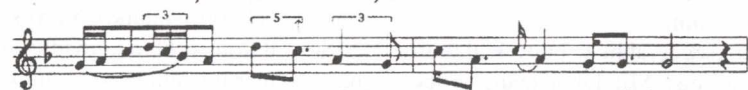
Mert az én é - de - sem sír - va ke - res - en - gem.

2. Si - rass, ró - zsa - m, si - rass, a - míg e - lőt - ted látsz,

Mert jó Is - ten tud - ja, hol le - szen ha - lá - lom,

Er - dők - ben, me - zők - ben, s a nagy ten - ge - rek - ben.

Ten - ger - nek fe - ne - ke s az én ve - tett á - gyam.

3. s A tengernek fénye s az én takarózóm,
Csúszó-mászó férgek s az én hálótársam,
S az apró halacskák s az én siratóim,
S az égi madárkák s az én éneklőim.

A vezetők közti egység kialakítása

Az előadás formája messzire állt az előadástól, inkább egy beszélgetésre hasonlított. Megpróbáltuk közösen kitalálni, mi az egység, mitől lesz egységes a vezetőség, majd néhány tapasztalati példa átgondolásával igyekeztünk még jobban megtanulni, hogyan segíthetünk az egység kialakításában.

Mi az egység? Eszünkbe jut róla az összetartozás, megértés, egy cél, közösség, de nehéz egyértelműen megfogalmazni. Semmiképpen nem egyformaságot jelent, inkább azt, hogy valamik (valakik) együtt jelentenek kerek egészet. Ez az emberekből álló csoportokra is igaz. Egy program szervezésénél, vezetésénél a jó működéshez szükség van az egységre, sokan átélték már, milyen rossz hatással van a program minden területére, ha a vezetők nem tudnak együttműködni.

Mi szükséges ahhoz, hogy kialakuljon az egység? Mit lehet tenni ennek érdekében? Rengeteg dolgot tudunk összeszedni.

Az első és legfontosabb az imádság, mind egyénileg, mind közösségben, már a programszervezés kezdetétől. Nemcsak az imádság miatt, hanem maga az imaközösség összetartó ereje miatt is fontos.

Már az előkészítésben vannak olyan tényezők, amik befolyásolják az egység kialakulását. Ha lehetőség van rá, a program vezetője válassza ki munkatársait, ő tudja kikkel tud leginkább együtt

dolgozni. Célszerű úgy összeállítani a munkatársi csapatot, hogy különböző adottságú emberek legyenek együtt, akik kiegészítik egymást, hiszen különbözőek a feladatok is, amiket érdemes az adottságok szerint elosztani.

A különbözőségeinket el is kell fogadnunk, ha az alapunk, a Jézusba vetett hitünk azonos. (Ha ebben nem egyezünk, nem lehet keresztyén programot együtt szervezni, hiszen állandó nézeteltérések lennének.) Egymás elfogadásához türelemre, egymás iránti tiszteletre van szükség. Nem szabad elfelejteni, hogy vezetni határozottan kell, a vezetés enyhe diktatúra.

Bizonyos kérdéseket, alapelveket már az előkészítéskor tisztázni kell. Tudnunk kell, mit akarunk, mi a program célja. Ismernünk kell például a tábori fegyelemre vonatkozó elveket.

Sokkal könnyebb az együttműködés, ha a felmerülő feladatokat, funkciókat adottság és lehetőség szerint már jó előre elosztjuk. Ki-ki tudja, mi a dolga, felelős a saját feladatáért. Az egyes feladatok között nincs rangsor, mindenki odaszánt munkájára szükség van, nem a versengés, az egyéni ügyesség a lényeg, hanem a közös munka. Egymás munkáját, hatáskörét is tiszteletben kell tartani, melyen belül bizonyos szabadságot is kap mindenki. De szükség van egymás kölcsönös segítségére, az egymásra figyelésre és egymás buzdítására is.

A vezetőség egysége soha ne jelentse azt, hogy a vezetők „jól elvannak” magukban, ne zárkózzanak be, hanem mint kis közösség és mint egyének is legyenek nyitottak a résztvevők felé.

Vannak bizonyos kérdések, melyeket nem a vezetőnek vagy egy-egy társának kell eldönteni, hanem szükség van a közös döntésre. Ha sikerült dűlőre jutni a(z általában többségi) döntést mindenkinek el kell fogadnia és aszerint cselekednie, még ha személy szerint nem is ért vele egyet. Ha valaki téved, hibázik, azt alázattal be kell ismernie és elfogadni mások helyreigazítását.

Nagyon fontos szerepe van a megbeszélésnek. Itt van lehetőség információcserére, a felmerülő problémák őszinte megbeszélésére, kezelésére, értékelésre, vitás kérdések, nézeteltérések nyílt rendezésére. Ne csak nehéz vagy rossz dolgokról beszéljünk, tudjunk együtt örülni, nevetni, értékelni a szép dolgokat.

Természetesen problémák mindig adódhatnak. Könnyebben megoldhatjuk őket, ha egymást szeretetben viseljük el, igyekszünk megismerni és megérteni a másikat, nyitottak vagyunk egymás felé és megbízunk egymásban. Ne felejtjük el, hogy még a legnehezebb kérdésben is kérhetünk bölcsességet Istentől.

A résztvevők által írt problémák közül itt csak néhányat említek azzal a céllal, hogy ki-ki gondolkodjon el rajta, hogyan lehetne őket megoldani:

- féltékenység és utálat a vezetők között,
- bizalmatlanság, egymás félreértése a vezetőségen belül,

- a vezetők egy időben ugyanarról a dologról többféle (ellentétes) információt adnak (nincs pontos előzetes megbeszélés),
- a vezetőség tagjai tökéletesen végzik a dolgukat és ezért nem érzik szükségét a vezetőség közös megbeszélésének,
- a vezető lekezeli a deviánsan viselkedő táborozókat és az egész tábor előtt lehordja őket,
- a táborban felmerült napi problémákat képtelen a vezetőség este a megbeszélésen megoldani; a vezető abba akarja hagyni a vitát anélkül, hogy rendeznék a problémákat,
- a vezető kimerült,
- a vezető határozatlan,
- a vezető minden kérdésben elvárja a döntéshelyzetekben „átpasszolja” a döntést másra.

Az egység kialakítása nem olyan egyszerű, mint elolvasni és átgondolni ezt az írományt. De talán egy ilyen emlékeztető és a tapasztalatok segítenek egyre könnyebben megoldani az egységet zavaró problémákat.

Befejezésül, biztatásként egy bibliai verset idézek, aminek érdemes átgondolni minden szavát az eddig leírtakkal kapcsolatosan is.

„Nem a magunk igaz tetteiben, hanem a Te nagy irgalmadban bízva visszük eléd könyörgéseinket.”

Dán. 9:18

Denke Villő

A KIE táborszervezői szemináriuma keretében tartott előadás összefoglalása.

Halihó! Lassan megint itt a tavasz, és lehet menni ismét kirándulni! A mostani két játékkal az utazást, a hosszú gyaloglást lehet egy kicsit érdekesebbé, színesebbé tenni anélkül, hogy az bármiféle előkészületet, kellékek biztosítását igényelné.

Züm-züm (bumm)

Kategória: szójáték
Játékosok: min. 5 fő
Hely: Ø
Csapat: Ø
Kellékek: Ø
Idő: agyi végkimerülésig

A résztvevőkből egy kört vagy képzeletbeli kört alkotunk (a lényeg, hogy tudjuk: ki ki után következik). A játékvezető megmondja, hogy melyik szám és többszöröse lesz a züm-züm, majd elkezd a számsort. A játékosok sorban hozzáadnak egyet-egyet, de akinek a megadott számot vagy annak többszörösét kellene mondania, az a szám helyett azt mondja, hogy: züm-züm (mondhatja helyette pl. azt is, hogy bumm). Ha valaki eltéveszti, a kör iránya megfordul.

Ezt a játékot lehet úgy is játszani, hogy nemcsak az adott számot, illetve többszörösét helyettesítjük azzal, hogy züm-züm, hanem minden olyan számot is, amiben az egyesek helyén ez a szám áll. Tehát pl. ha az adott szám a 4, akkor a játékosoknak züm-züm-öt kell mondaniuk 4-nél, 8-nál, 12-nél, 14-nél is, 16-nál stb. Vagyis a következő számsor fog elhangzani: 1, 2, 3, züm-züm, 5, 6, 7, züm-züm, 9 stb.

Jó számolást és jó szórakozást!

MIT visz a kishajó?

Kategória: szójáték
Játékosok: min. 5 fő
Hely: Ø
Csapat: Ø
Kellékek: Ø
Idő: 10-15 perc

A játék talán ismert gyerekkorunkból, mégsem csak kicsiknek szórakoztató. A játékosok körben (vagy képzeletbeli körben) helyezkednek el, és a játékvezető felteszi a kérdést: Mit visz a kishajó b-vel? Vagyis a kérdéshez hozzátesz egy általa kiválasztott betűt. A játékosoknak ezzel a betűvel kezdődő szavakat kell sorban mondaniuk.

Meg lehet határozni, hogy hány kör után kell zálogot adnia (vagy kiesik a játékos) annak, aki nem tud több ilyen szót mondani.

A játék nehezítéseként meg lehet egyezni abban is, hogy milyen téma-körből kell szavakat mondani. (Pl. használati tárgyak, állatok, ételek stb.)

Jó kirándulást és agytornát kívánok:

Zsó

„Mindig imádkozni kell, és meg nem restülni!” (Lk 18: 1)

Miért imádkozunk?

- mert felmelegít, ha kihűlt a szíved
- mert Istenhez emel, ha megfáradtál
- mert ima által átforgalmazható a szíved
- mert imában elmondhatod az Úrnak búdat-bajodat és örömeidet
- mert amikor imádkozol, te lényegtelené válsz, ellenben az Úr fontossá

„Kevésnek tartod Isten vigasztalását, és a hozzád szelíden szóló beszédét!” (Jób 15: 11)

Negyedévi imatémák

hálaadás:

- a karácsony áldásaiért
- a megkereszteltékért
- Isten hűségéért
- Isten megtartó kegyelméért
- a 3000 éves Jeruzsálemért
- a bizonyágtétel Lelkéért

könyörgés:

- a húsvéti üzenet célba éréséért
- az öngyilkosjelöltek megmeneküléséért
- a KIE-ért
- a kárpátaljai csoportokért
- Izrael államáért
- a gyülekezeti előljárókért

MÁS

A bibliatanulmányozás nemcsak alapvetően különbözik minden más irattanulmányozástól, hanem egyedi és csak rá jellemző buktatókkal és nehézségekkel is szembetalálkozik az, aki nekiindul bejárni a Kijelentés óceánját. Ebben a számban néhány ilyen jellegzetes csapdát szeretnék bemutatni. Ezek is tapasztalatból erednek, és látom, hogy a legtöbb csapdába szinte minden keresztyén közösség beleesik. Emiatt célszerűnek tartom, hogy szánjatok időt az imádkozásra, hogy az Isten Lelke védjen meg a tévutaktól, „balesetektől”.

Elsőként a – szerintem – leggyakoribb, legártatlanabbnak látszó, ugyanakkor a talán legveszélyesebb ilyen csapdáról hadd tudósítsak: Egy lelkes testvérem így nevezte el: „naiv népi írásmagyarázat”. Ez azt fedi, hogy megfelelő ismeret hiányában a Biblia valamelyik magyar fordításának első olvasatát, vagy – s ez a rosszabb – félreértését emeli a közösség „magyarázat” rangjára. Példa erre Ézsau „pótlólagos megáldása” apja, Izsák részéről (lásd: 1 Móz 27: 39–40), mely a Károli fordításban pontosan ellenkezőleg szerepel, mint az új fordításban, mert Károli Géspár idejében még nem volt ismert egy héber nyelvtani formula, mely megfordítja egyes kijelentések jelentését. Károli ezt még nem tudhatta, tehát jóhiszeműen fordította így, azonban ha mi ennek alapján megállapítjuk, hogy Isten mégis megáldotta Ézsaut, akkor óriási baklövést követünk el. Ezért kell, hogy a bibliatanulmányozást lehetőleg megfelelő bibliaismerettel rendelkező személy tartsa (megfelelő bibliaismeret: több, mint tudni, hogy a Biblia 69 könyvből áll, és Izsák apját Ábrahámnak hívták). Amikor tehát bibliatanulmányt folytatók, és nincs ilyen ember, akkor se tegyék félre a Bibliát, hanem keressetek és használjatok a Bibliát megismertető könyveket (pl. E. Aebi: Rövid bevezetés a Bibliába. Evangéliumi Kiadó, vagy az Emmaus Bibliáiskola 4–5. szintén E. K.), és ne akarjatok mély teológiai következtetéseket levonni.

A második buktató az általánosítás. Isten a szeretet Istene, ez az általánosítás sokaknak konfliktust okoz, amikor a honfoglalás véres eseményeit olvassák az Ószövetségben. NE ESS abba a hibába, hogy kettéválasztod a Biblia két – szervesen összetartozó – részét egymástól. Itt nincs hely arra, hogy ezt a problémát megtárgyaljuk, de fontos tudni, hogy attól, mert valamit nem értünk, nem biztos, hogy meg kell értenünk. A kijelentés a miénk, a titkok az Úréi. És Ő sokszor úgy cselekszik, mint az apa, s gyermeke még nem érti, miért. (A következő számban folytatjuk.)

Ha észrevetted, hogy a Biblia 66 és nem 69 könyvből áll, gratulálok. Ha nem, ne kezdj teológiai szakkönyv írásába.

Szeretettel: Kristóf

Garajszki József: Féltés